

הבטחת רבינו,
מי שישתדל
בהדפסת
ספריו יהיה
לו המזכיר
למליץ

הארי החרו

פנינים נפלאים מתורתנו של

המהר"א זיניץ

הגאון הביאריה לייב צינץ זי"ע מפלאצק

גיליון שע"ז, פרשת פינחס תשפ"ו

מכון להוצאה חרשה ומפארת
של ספרי מהר"א ל צינץ זי"ע א

ת.ד. 3498 אשדוד 77134
טל': 08-8648989
פקס: 08-8648686
tzintz@tzintz.org

כבוד המלך ומתנת הזולת

ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו (כז, יח).

ראוי לאדם להשפיע לזולת הן בממון והן בחכמה. אמנם, ניקח משל ממלך שהיו לו שני עבדים נאמנים: המלך נתן להם הון רב בכל שבוע. אחד מהם היה נדיב לב והשפיע לרבים מן הסיפוק שנתן לו המלך, ומצא חן בעיניו. כאשר השני ראה שטוב בעיני המלך שהעבד משפיע לזולת, ביקש לעשות כן גם הוא. אלא שהיה לו חותם מיוחד מן המלך המאפשר לו להיכנס אל המלך בכל עת ולהתראות עמו, ונתן גם אותו לאחר. קצף המלך עליו ואמר: בודאי את הממון, שהוא סיפוק שאינו קשור לקרבת המלך, ראוי להשפיע לזולת; אבל את החותם המורה על קרבת המלך - אם יתנהו לאחר, הרי הוא מורה שאין קרבת המלך חשובה בעיניו.

והנמשל הוא: כל החכמה והקדושה שמשיג האדם מקרבות אותו לבורא ומאפשרות לו לעבוד עבודתו בלב שלם. אם האדם משפיע כסף וזהב, אין בהשפעה זו "קרבת הבורא", אלא צרכים גשמיים בלבד - ואת זאת יכול הוא להשפיע לזולת. אך אם ייתן לאחר את הכבוד שקיבל מבית המלך, ובכך הוא עצמו יתרחק ממנו, הרי הוא פוגם בכבוד המלך. כך גם בשפע רוח הקודש: אם ישפיע לזולת מה שלא יחסר לו מקרבת השם יתברך, הרי זה משובח; אולם אם ייתן האדם את השגתו בקדושה לאחר באופן שיגרוע ממעלתו - בוודאי לא ייטב הדבר בעיני המלך.

והנה, הקב"ה אמר למשה "וסמכת את ידך עליו", ומצינו שסמכו בשתי ידיו. רש"י מפרש שעשאו ככלי מלא וגדוש. אילו היה משה חסר ממעלתו, בודאי לא היה משובח על כך שגירע מכוח קדושתו כדי לתת לאחר. לכן אמרו חז"ל (במדבר רבה ט"ו, כ"ה) כי "משה לא חסר כלום"

- ומאחר שלא חסר דבר, למעלה גדולה נחשב לו במה שסמך את ידו והעניק לו משדי תבונתו.

(קומץ המנחה - פרשת בהעלותך)

טעם שמלאכת אוכל נפש הותר רק ביום טוב ולא בשבת

ביום הראשון מקרא קדש כל מלאכת עבודה לא תעשו (כז, יח).

בשבת כל מלאכה אסורה, וביום טוב הותר אוכל נפש. כמו כן, השבת אינה זקוקה לקידוש בית דין, בניגוד למועדות. נראה כי העניין תלוי בבחינת שורש הקדושה הנמשכת, הקדושה הנמשכת בשבת היא מצידו יתברך לבדו, שהרי ביום השביעי "שבת וינפש" (שמות לא, יז). לכן, כשם שהוא יתברך שבת מכל מלאכה, כך נצטוונו גם אנחנו לשבות מכל מלאכה - שכן בשביתת השבת אין לנו חלק במעשינו.

ואולם, הרגלים כולם הם "זכר ליציאת מצרים", ונמצא שעם בני ישראל הם סיבה להמשכת הקדושה על ידי הנס שאירע להם בימים ההם. קדושה זו באה גם על ידי מעשינו, כפי שנאמר "וישמע אלקים את נאקתם" (שמות ב, כד; שמות רבה א', ל"ו). זאת ועוד, מאחר שנתבחנו ונצרפו במצרים בכור הברזל בגוף ובנפש, השמחה צריכה להיות שלימה בגוף ובנפש. לפיכך הותרה מלאכת אוכל נפש, שכן הקדושה מגיעה גם מצידנו על ידי קדושת בית דין, ועל כן יש לחומר חלק בשמחת אוכל נפש.

לעומת זאת, בשבת, שקדושתה לא צמחה על פי מעשינו, גם מלאכת אוכל נפש אסורה - אף שהשמחה השלימה לגוף היא בהיותו ממלא תאוות נפשו.

(מלא העומר - פרשת אמור)

פניני דרוש

משל נפלא על גלות ישראל

לומר כי גדלה שמחתו של אותו חולה על שנתבשר כי יש לו עוד ימי חיים, ועם זאת אין שמחתו שלמה - מאחר שנתבשר גם שיאריך זמן רב עד שיחלים.

לאותו חולה משולה כנסת ישראל בהיותה בגלות: על אף שיודעים אנו שנוכה להיושע ממנה, מכל מקום הרי זה כחלום שיאריך זמן רב ביותר עד שיתגשם, וזהו שנאמר: "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כהלמים" - שאף שיודעים אנו כי ישיב ה' את עמו אל ציון עירו, עדיין הרי זה כחלום העתיד להתגשם במרחק זמן כה גדול.

והוא שממשיך הפסוק: "אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה" - לעתיד לבוא, כאשר ישיב ה' את שיבת ציון, יסכימו הגויים כי אכן "הגדיל ה' לעשות עם אלה", בנותנו להם שכר כה רב. שהרי גם בגלות "הגדיל ה' לעשות עמנו" - לאורך כל הגלות, כאשר שמרנו על שרידי זכויות קלות שהיו בידינו. בכך לא יהיה להם פתחון פה לקטרג ולהשטין על גודל שכרם של ישראל.

(קומץ המנחה - פרשת פינחס)

לכל אורכה של הגלות, בעוד עם ישראל מתייסר בייסורים קשים, הגויים יושבים בשלווה ובביטחון. שלווה זו ניתנת להם בעבור זכויות קלות שיש להם, וזאת כדי לסתום את פי המקטרג בעת שיזכו עם ישראל לשלוות נצח. אז לא יוכל הסטרא אחרא לפצות פה ולהשטין, שכן אם הגויים זכו לשלווה עבור אותן זכויות קלות שהיו בידם - על אחת כמה וכמה שעם ישראל ראויים לשלווה ושקט בשכר כל מצוותיהם ומעשיהם הטובים.

כשישראל רואים את שלותם של הגויים, יודעים הם כי אם אלו זוכים לשלווה שכוזו בעבור זכויות מועטות, הרי שאין לשער ולתאר את השלווה והשקט לה יזכו עם ישראל לעתיד לבוא. אלא שאין שמחתם של ישראל שלמה, והרי משל למה הדבר דומה? לחולה ששכב על ערש דווי בחולי קשה ומר. כל הרופאים אשר נקראו לבדוקו הסכימו כי אין תרופה למחלתו, וכי לא יארכו הימים והוא ימות. אך כאשר הבהילו אליו את הרופא המומחה שבמדינה, אמר כי לאדם זה יש תקווה ויהיה לו מזור, אך יאריך זמן רב מאוד עד שיבריא. אין צריך

חדש!

ניתן לשמוע בכל שבוע דבר תורה מרבנו המהר"א ל צינץ על פרשת השבוע,

מפי המשפיע הרב הגאון רבי ברוך שוורץ שליט"א 08-8648989 שלוחה 5 מרבני המכון ומו"ץ באוצר הפוסקים

פניני המהרא"ל על פרקי אבות

- פרק א' -

הענווה כמפתח לקבלת התורה

משה קבל תורה מסיני (אבות א, א).

משה רבנו הוא שזכה לקבל את התורה, ולא אדם אחר זולתו. כמו כן, הר סיני הוא שזכה שעליו תרד השכינה ותינתן התורה, ולא הר אחר. כמסופר במדרש, הקב"ה פסל את כל ההרים הגבוהים שביקשו שתופקד התורה בידיהם, ובחר בהר סיני - הנמוך והשפל שבכולם.

כך גם משה, שהיה 'ענו מכל האדם אשר על פני האדמה', זכה להיות זה שיקבל את התורה וינחילה לישראל.

לפי זה מתבארת המשנה: 'מלשה קבל תורה - מסיני'. כלומר, משה זכה למדרגת קבלת התורה מכוח היותו דוגמת 'סיני' - כפי שההר היה השפל שבכל ההרים, כך משה היה הענוי מכל האדם. בשל ענוותנותם המשותפת, זכה שהתורה תינתן דווקא על ידו.

"אם אין אני לי" - הסוד לזינוי העולם כולו

אם אין אני לי, מי לי (אבות א, יד).

גם אם יהיו כל העולם כולו צדיקים, לא יועיל הדבר לאדם פרטי אם לא יסגל לעצמו ללכת בדרך התורה ולעשות מעשים טובים. הטעם לזה הוא משום שבמאורעות הנגזרים על כלל העולם, הבחינה היא לפי מעשי הרוב: אם הרוב צדיקים - נחשב העולם לזכאי, ואם חלילה להיפך - להיפך.

אם יסמוך כל אחד על חבריו שבעבורם יהיה העולם זכאי, הרי שיינתן שכולם יחד יהיו חייבים, והעולם לא יידון לכף זכות. לכן אומר התנא: על האדם לחשוב כי 'אם אין אני לי, מי לי' - שאם יאמר כל אחד בלבו שדי שייסמכו על חבריהם, בסופו של דבר העולם לא יהיה זכאי כלל.

האם ייתכן דין ושלום שאינם אמת?

על שלשה דברים העולם עומד: על הדין, ועל האמת, ועל השלום (אבות א, יח).

התנא מזכיר את האמת כיסוד נפרד, ומדבריו מובן שיתכן שיהיו 'דין' ו'שלום' אף על פי שאינם אמת. האומנם ייתכן?

התשובה היא - כן! בגמרא נאמר: 'כל הדין דין אמת לאמיתו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית'. מהי 'אמת לאמיתו'? יש דין שהוא שקר במציאות, אך הוא אמת בגופו של הדין.

ונבאר: ראובן ושמעון באו אל הדיין. ראובן תובע משמעון מאה שקלים שלוה לו, אך שמעון מכחיש: 'לא היו דברים מעולם!'. לראובן אין עדים או ראיה לדבריו, ועל כן פסק הדיין כי שמעון פטור, שכן הדין הוא שהמוציא מחברו עליו הראיה. האם הדין הזה הוא אמת? אכן, הדיין פסק לפי האמת ההלכתית, אך ייתכן מאוד שראובן אכן הלווה את הכסף לשמעון אלא שאין לו ראיות. כיוון שאין לדיין אלא מה שענינו רואות, הרי שדינו היה 'דין אמת'. יתרה מזו: אם הדיין יפסוק ששמעון חייב - אף על פי שזו האמת המציאותית - הרי שהדין יהיה 'דין שקר', כי לא הוכח דבר לפניו.

רק במקרה אחד הדין הוא אמת גמורה: כששני הצדדים מספרים את אותו סיפור ואין ביניהם שקרן. על כך אמר הפסוק (תהלים י"ט, י'): 'משפטי ה' צדקו ויחידו' - אימתי משפטי ה' הם אמת? כשהם 'צדקו יחידו', כלומר כששני בעלי הדינים צדיקים ובאים אל הדיין רק כדי לשאול מה עליהם לעשות ביושר.

גם השלום אינו תמיד אמת, שהרי מותר לשנות מפני השלום. לכן שנה התנא את שלושתם בנפרד: על הדין, ועל האמת, ועל השלום.

פניני ישועות

מקיפאון מוחלט לעסקת נדל"ן ענקית!

בהוצאת והדפסת ספריו הקדושים ר' י. הבין שזהו הרגע לעשות מעשה שמעל לדרך הטבע כדי לעורר רחמי שמיים. הוא יצר קשר עם משרדי המכון, וקיבל על עצמו הוראת קבע חודשית קבועה בסך 180 ₪ לטובת הפצת התורה.

המהירות שבה הגלגל התהפך לטובה הותירה אותו נדהם לחלוטין. תוך תקופה קצרה להפליא מרגע פתיחת הוראת הקבע, חומות הקיפאון נסדקו באחת. פנייה מפתיעה שהגיעה אליו הובילה לרצף פגישות מהיר וממוקד, ובתוך ימים ספורים נחתמה בהצלחה עסקת נדל"ן ענקית ומורכבת - עסקת ענק בהיקף כזה שפיצה בבת אחת, בריבוע ובכפל, על כל אותם חודשים ארוכים ומייגעים של המתנה.

"ראיתי בחוש כיצד זכות הדפסת ספרי הצדיק פתחה את המנועול שחסם את הפרנסה", שיתף המתווך בהתרגשות עצומה, כשהוא מודה לה' על השפע הפלאי שחזר להציף את ביתו.

ענף התינוך והנדל"ן ידוע בתנודתיות שבו - ימים של גאות ושפע לצד תקופות מורכבות של שפל וקיפאון. עבור ר' י. מתווך מנוסה, התקופה האחרונה הפכה למבחן אמונה וסבלנות של ממש. במשך חודשים ארוכים הוא חווה יובש מוחלט בשוק; שיחות

טלפון הסתיימו בלא כלום, סיוורים בנכסים לא הניבו דבר, ומשום מה, אף לא עסקה אחת - אפילו קטנה - לא יצאה אל הפועל.

המצב החל להעיק עליו ועל בני ביתו באופן משמעותי. בעוד ההוצאות השוטפות של המשרד והמשפחה ממשיכות להצטבר כסדרן, צינור הפרנסה שלו נראה חסום ונעול לחלוטין. הוא הרגיש שכל מאמץ מקצועי שהוא עושה נתקל בחומה בצורה, והבין כי הוא זקוק נואשות לסייעתא דשמיא מיוחדת כדי לבקוע את המצר.

באותם ימים נחשף לסגולת הפלא של רבנו המהרא"ל צינץ זי"ע, והבטחתו הנדירה לעמוד כמליץ ישר בשמיים עבור השותפים

ניתן להזמין חינם את ספרי רבנו לבתי מדרש וישיבות

08-864-89-89
ארה"ב: 718-2592395

להשתתפות בהדפסת הספרים לקיום
צוואתו של הגאון זי"ע ולזכות בהבטחתו